

## Čís. 8863.

Odměny připadající na mše přejímatelem stipendia do jeho úmrtí neodsloužené, jsou dluhy jeho pozůstalosti po rozumu § 105 nesp. říz. Záznamem mší, vedeným zůstavitelem, jest s dostatek osvědčen počet neodsloužených mší, tudíž výše nároku, k jehož zajištění jest povoliti oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák. K opatření podle § 812 obč. zák. stačí motivované tvrzení, že se jest obávati, že by se pohledávka ocitla v nebezpečí, kdyby byl smísen majetek dědiců s pozůstalostním jměním.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1929, R II 115/29.)

Pozůstalostní soud ustanovil v pozůstalostním řízení po faráři P. Janu R-ovi opatrovníka pro neznámé věřitele pohledávky za neodsloužené mše svaté ve výši 387 dolarů a zároveň povolil oddělení pozůstalosti po P. Janu R-ovi od jmění dědiců podle § 812 obč. zák. až do pravoplatného rozhodnutí sporu o zaplacení 387 dolarů za neodsloužené mše svaté. Rekursní soud k rekursu dědiců napadené usnesení potvrdil. Důvody: Podle církevních předpisů, které předložila arcibiskupská konsistoř, jest zavázán každý kněz, kterému byly věnovány peníze na odsloužení mší, je odsloužiti. Závazku toho nemůže se nijak sprostiti a, nemůže-li je odsloužiti sám, jest povinen je odevzdati jiným kněžím, by mše odsloužili. Vzhledem k tomu nutno považovati peníze, které byly knězi svěřeny za tím účelem, by za ně odsloužil mše, za peníze svěřené až do doby, kdy mše byly skutečně odslouženy. Teprve potom přechází tyto peníze do jmění kněze. Zůstavitel vedl řádně knihu stipendií, mší, které měly býti odslouženy, a zároveň ustanovil vykonateli své poslední vůle dva kněze, kteří zjistili, že zůstavitel neodsloužil mší asi za 387 dolarů, které mu byly za tím účelem svěřeny. Bylo povinností vykonavatelů poslední vůle, by uvedli tyto peníze, které byly věnovány na mše, které však zůstavitel ještě neodsloužil, jako pasivní jmění a tudíž jako pohledávky neznámých věřitelů. To bylo i úmyslem zůstavitele, který jako kněz jistě byl si vědom svých povinností a zejména svého závazku tyto mše odsloužiti a byl si také toho vědom, že, pokud je neodsloužil, jest povinností, by tyto peníze byly z jeho jmění vyjmuty a věnovány k účelu dárci určenému. Proto právem prvý soud jako soud pozůstalostní vzhledem k ustanovení § 276 obč. zák. ustanovil pro tyto neznámé věřitele opatrovníka. Právem také na návrh opatrovníka a na ustanovení § 812 obč. zák. povolil oddělení pozůstalostního jmění od jmění dědiců.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

## Důvody:

Stěžovatelé vytýkají zřejmou nezákonnost podle § 16 nesp. říz., ale neprávem. Nesporné řízení jest ovládáno zásadou vyhledávací (§ 2 čís. 5 nesp. říz.), a není tedy závady, by rekursní soud, který může naříditi, by řízení bylo doplněno v určitém směru, nepřihlížel k podání odpůrce

stěžovatelů, došlému po rozhodnutí první stolice, je-li v tomto podání objasněn nebo doplněn skutkový podklad rozhodnutí první stolice právě v tom směru, jak toho rekursní soud potřeboval k svému rozhodnutí. Proto mohl rekursní soud přihlížeti k předpisům kodexu církevního práva, jehož částečný výpis ověřený arcibiskupstvím předložil opatrovník ve svém podání došlém na soud dne 5. ledna 1929. Ustanoveními tohoto kodexu (čl. 826—844) jest sledován účel, aby za peníze (stipendia), věnované na sloužení mší, byly mše vskutku odslouženy. Kněz, přejímající takové stipendium, jest podle čl. 833 povinen vůli věnovatelově učiniti zadost a má míti podle čl. 844 všemožně péči o to, aby mše byly odslouženy co nejdříve. V článku 840 jsou pak předpisy o tom, co ze stipendií má dostati kněz, pověřený od přejímatele stipendia odsloužením mše. Již těmito předpisy jest s dostatek osvědčeno, že odměny, připadající na mše, přejímatelem stipendia do jeho úmrtí neodsloužené, jsou dluhy pozůstalostními po rozumu § 105 nesp. říz. Podle § 812 obč. zák. pak dostačí, by pozůstalostní věřitel, který žádá, by jmění pozůstalostní bylo odloučeno od vlastního jmění dědicova, osvědčil svou pohledávku. Mínil-li stěžovatelé, že v tomto případě jest před rozhodnutím o návrhu opatrovníka na oddělení jmění provéstí plný důkaz o nárocích, o jichž zajištění jest žádáno, jde již o důkazy, jichž provedení vymyká se z rámce pouhého osvědčení a musí býti zůstaveno vlastnímu sporu o nárok. Záznamem mši (liber intentionum), zůstavitelem vedeným, jest zajisté s dostatek osvědčeno, že jest 387 neodsloužených mší, čímž jest i nárok proti pozůstalosti vznesený dostatečně po rozumu § 812 obč. zák. osvědčen. Zároveň jest tím vzhledem k vyjádření vykonavatele poslední vůle osvědčena i výše nároku, pro jehož zajištění jest povoliti oddělení pozůstalostního jmění podle § 812 obč. zák. Současně jest též patrné, že nejsou dosud známé oprávněné osoby, pročež právem podle § 276 obč. zák. byl pro ně zřízen opatrovník. Ale i další podmínka pro opatření podle § 812 obč. zák. jest splněna. Navrhovatel mimo osvědčení nároku musí ještě když ne osvědčiti, tož aspoň motivovaně tvrditi (srovnej rozhodnutí čí. 492 a 3812 sb. n. s.), že jest se obávati, že by jeho pohledávka ocitla se v nebezpečí, bude-li obojí majetek smísen. Tomu plně bylo vyhověno předložením osvědčení o majetkových poměrech dědiců.

#### Čís. 8864.

**K založení sudiště podle § 99 j. n. nevyžaduje zákon takový majetek, by z něho mohl býti žalobní nárok úplně nebo částečně uspokojen, nýbrž stačí jakákoliv věc žalovaného cizince nebo právo a nesejde ani na tom, zda takové jmění jest zcizitelno neb exekuci podrobno.**

(Rozh. ze dne 11. dubna 1929, R I 191/29.)

Jměním žalovaného cizozemce, o něž žalobce opíral příslušnost dovolaného soudu, byla obalová bedna, v níž žalovaný vrátil do tuzemska obrazy. Soud první stolice vyhověl námitce nepřislušnosti a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti. Dů-